

γυναίκας και τὰ παιδιά. Και εἰς τοῦτο, ἔσχέ πράγματι ἐνίοτε ἀληθῆ εὐρήματα, εἰς τὴν χαριτωμένην ἐκείνην προσωπογραφίαν τῆς βαρῶνης δὲ Κρόνερ και τῆς θυγατρὸς τῆς, τὴν τόσο ἀπλὴν και τόσο ἀληθινὴν. Ὁ χρωματισμὸς εἶνε ἀσθενής, τὸ ἔργον δὲν εἶνε ἰσχυρῶς σχεδιασμένον, ἀλλ' ἡ γοητεία του εἶνε ἄρρητος. Πρὸ τοῦ συμπλέγματος αὐτοῦ τοῦ φασινοῦ και χαριεντος,

ἐλησμόνητος τὰς θεωρίας και τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ραφαήλ Μένγς διὰ τὴν ἀφίση καὶ ὀμιλήση ἢ τρυφερότης τῆς ψυχῆς τῆς· δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς, ἀλλ' εἰς ἄλλας τὰς ἐποχάς, και διὰ τὸ βλέμμα αὐτὸ τὸ εἰλικρινῶς ἀπευθυνθὲν πρὸς τὴν φύσιν, τῆς ἀξίζει ὄχι ὀλίγη δόξα.

LEON FLEE

Max. Fröhlich

ἑθινοπόρον

* GABRIELE D' ANNUNZIO *

Ο ΝΟΘΟΣ

I

Ἦτο ἓνας νόθος. Στὸ τραχὺ του βλέμμα ἔκαιγαν φλόγες μίσους ἀγριεμένου, ὅμοιες μ' ἀκτῖδες ματωμένης δύσης μὲς τὸ βάθος νεροῦ κιτρινωμένου.

Ἦχος, λιγνός. Εἰς τὸ κεφάλι λίγες κόκκινες τρίχες εἶχε ἀρησπαρμένες και τοῦ κορμοῦ ἢ χονδρὲς γραμμὲς φαινόταν ὅταν μὲ πελέκι νῆτανε κομμῆνες.

Μὰ ποιὸς τὸν ἀγριὸν ἔρωτα γνωρίζει, ποιὸς τὸν Ὀκεανὸ τὰ δάκρυα ξέρει ποῦ τὴ φτωχὴ καρδιά του βαδανίζει,

ὅταν στὴ βάρκα τοῦφερνε τ' ἀγέρι στοῦ φεγγαριοῦ τὴ μέθη κύμα πόθου ἐνῶ οἱ ἄλλοι γύρω ἔρροχαλίζαν;

II

Κανεῖς. Ἐκείνη ἐδιάβαινε γελῶντας, ἠλιόλουστη στ' ὀλόξανθο ἀκρογιάλι, ὅταν ἔρωτα τὰ στήθη τῆς πετώντας, μὲ τὰ μαλλιά ἀπλωτὰ στὸ μαῖστροάλι.

Τρελλὴ ἀπὸ νειότη, τὰ γλαυκὰ τῆς μάτια, — ποῦνε καθρέπτει τ' οὐρανοῦ — γεμίζουν φαντάσματα και στὸ γαλάζιο κύμα ὕμνοι μεθυστικοὶ γύρω βουίζουν.

Στενάζοντας τοῦ κάκου και βογγώντας ἐκάθητο στὴ βάρκα μαζωμένος ὁ νόθος, τὸ κεφάλι του κρατῶντας.

— Ἐμπρὸς τὰ δίκτυα ! ὁ καπετάνιος κράζει. Καὶ μὰ κλωτῶν τοῦ δίνει. Ξεψυχῶντας ἀπὸ μακρὰ ἀντηχοῦσε τὸ τραγοῦδι.

III

Κι' ἔλεγε τὸ τραγοῦδι : — Μὲς τὰ βάθη τῶν πράσινων νερῶν ἢ Μοῖρες ζοῦνε... σ' ἓνα σπητάκι μέσα ἀπὸ κοράλλι ἢ νηὲς ἢ ἐρωτευμένες κατοικοῦνε.

Κι' ἔλεγε τὸ τραγοῦδι : — Μὲς τὰ βάθη τῶν γαλανῶν νεφῶν εἶνε κτισμένη μυριόχρωμη σπηλιὰ μέσα σὲ πέτρα, γιὰ κάθε κορασιά ἐρωτευμένη.

Ὁ νόθος συλλογιζέτο : «Εἶμαι σκύλος ! «Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει φιλὴ ἢ χάδι, «εἶμαι σκυλί. . κανεῖς δὲν μοῦ εἶνε φίλος !

— Ἐμπρὸς ! Τραβάτε τὰ σχοινιά ὡς πέρα ! — Γιὰ μὴ σταλιά ψωμι ζῶ μὲς τὸν Ἄδην... μ' ἂν ἴσως τὸ σχοινὶ κοπῆ μὴ μέρα ;

IV

Ἐσκάλωνε ὁ φωνῆς πάνω στὸ βράχο, χλωμός και μ' ἓνα μάτι ἀγριεμένο, μέσα σὲ ἴλιω φλογερό. Στὸ χέρι ἐσφίγγε ἓνα μαχαῖρι αἱματομένο.

Τῶν γλάρων τὸν χαιρέτησε τ' ἀσκέρι ποῦ ἀπὸ τοὺς βράχους μὲ βοή πετάει... Σὲ μὴ μικρὴ ψαρόβαρκα φωνάζει ὁ νόθος και στὸ βάλτο εὐθὺς πηδάει.

Ἄπ' τὴν ἀνθρώπινη δουλειὰ ἀντηχοῦσε τὸ κόκκινο ἀκρογιάλι λυπημένο, τραγοῦδι γυναικῶν ἀντιλαλοῦσε.

Κι' ἐκεῖ πάνω ἓνα πτώμα ξαπλωμένο στὸ σμαραγδένιο κύμα ἔμπρὸς στὸν ἴλιω εἶδεινε ἐκεῖ τὸ στῆθος ξεσχισμένο.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

